

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Gorgonio. 59.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

licet res veneratione afficientes, atque improborum hominum sepulchris pestiferos cineres consecrantes, iisque diuinos honores tribuentes.

Nilo. 56.

Præsētia Dei necessitatem actionibus non affert.

Non quia Dominus Iudæ voluntatem animique institutum præuidit, vir eximie, idcirco ille in prodicionis crimen lapsus est: verum quia homo nefarius prodicionē parturiebat, idē is, qui abditos & occultos pectoris motus cernebat, futura tanquam præsentia, præmonstrauit.

Cyro. 57.

Math. 9.

Eos, qui in vetustate computruerunt, nouamque gratiam reiecerunt, vtres veteres Dominus appellauit, vt qui frangerentur, ac nouum regni sermonem effunderent. Quo in genere fuisse Caiphæ deprehensus est. Nam cum à Domino audiisset, Filius Dei sum, fregit vestimenta. At verò Petrus, qui spiritus vitæ legem acceperat, non modò, cum doceretur, non reauit, verum etiam ad solam interrogationem cōfessus est, in hoc videlicet insitam veritatis cognitionem ostendens.

Math. 26.

Math. 6.

Patrimo Monacho. 58.

Oleribus nos accipis; frugalitatem, quā in victus ratione tenes, prudenter ostendens, ac Domini fontes profundēs, atque te paradisi colonum & agricolam esse ex ipsis donis planum faciens.

Gorgonio. 59.

Questionem mihi magnam vim habentem ac valde peruulgatam proposuisti; atque à multis quidem inuestigatam, ceterum ab iis solis, qui diuinitus afflati sunt, perceptam & comprehensam, nimirum quid sibi velit id quod ait Christus, Qui cumque dixerit verbum aduersus filiū hominis, remittetur ei: quicumque autem di-

ruξαν ἔλληνες σεμνοποιούτες πρὸ αἰχίαι, καὶ φαύλων ἀνθρώπων τάρβος καὶ κόνοις λοιμοποιούς ἐκθειάζοντες.

Νείλω. 15.

Οὐκ ἐπειδὴ προείπεν ὁ κύριος, ὡ θαυμάσιε, τίω τῷ Ἰούδα παρῶρεσιν, ἐκείνος παρὸς τὴν παρουσίαν ὠλίγησεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὠδινε τὴν ἔπαβηλὴν ὁ ἀλιτήριος, ὁρῶν τὰ κρύφια τῆς καρδίας κινήματα, τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα παρῶρενε.

Κύρω. 16.

Τοῖς σαπέντας τῇ παλαιότητι, καὶ τὴν νέαν χάριν ἀφελήσαντας, ἀσχοῖς παλαιός ὁ κύριος παρῶρευσεν, ὡς ἀφῆρη γυνιδύς, καὶ τὸν χαρὸν λόγον τῆς βασιλείας ἐκχέοντας. τοιοῦτος ὁ ἱερέως. Καὶ ἀφῆς ἐλήλεγεται. ἀκούσας γὰρ τῆς. ὡ τῷ τῷ κυρίῳ, ὅτι υἱὸς τῷ θεῷ εἰμι, διέρρηξε τὰ ἰμάτια. ὁ δὲ Πέτρος τὸν νόμον τῷ πνεύματος τῆς ζωῆς παρῶρεξάμενος, ὃ μόνον διδασκόμενος οὐκ ἀνένευσεν, ἀλλὰ καὶ μόνον ἐρωτηθεὶς ὁμολόγησεν, ἐμφυτον δέξας τῆς ἀληθείας τὴν εἶδησιν.

Πατριμο μανάζοντι. 17.

Λαχένοις ἡμᾶς δεξιῶσαι, σφῶς τὸ ἀπελερῶν ἐπιδεικνύς τῆς διαίτης, καὶ πᾶς τῷ κυρίῳ πηγᾶς ἀποβρύων, καὶ ὅπως εἰ τῷ ὡ τῷ δέσῳ γεωργὸς ἐξ αὐτῶν τῷ δῶρον δεκνύς.

Γοργονία. 18.

Πολυδύναμον καὶ πολυφύλλον πολυζήτημα. ἐπεζήτησας ζήτημα. πολλοῖς ἐδὲ ἐρευνήθεν, μόνους δὲ τοῖς θεοπνεύτοις καταληφθέν, ὅς ἂν εἴποι λόγον καὶ τῷ υἱὸ τῷ ἀνθρώπου, ἀφελήσεται αὐτῶ. ὅς δ' ἂν εἴπη καὶ τῷ πνεύματος τῷ ἀγίου, οὐκ ἀφελήσεται αὐτῶ, ἔπε ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἔπε ἐν τῷ μέλλοντι. καὶ

καὶ τί, ὅτι μιᾶς ὕσεως τῆς ὕσεως τῆς
 θεϊκῆς τριάδος, ἢ καὶ τῆς ὑοῦ βλασφη-
 μίας, ἐφ' ἧς οὐκ ἐκδικεῖται, ἀλλ' ἢ καὶ
 τῆς πνεύματος μόνῃ ἀκχε τοίνυν, ὅς
 ἂν εἴποι καὶ τῆς ὑοῦ τοῦ ἀνθρώπου βλα-
 σφημον λόγον, ἔκρινεται, εἶπεν ὁ κύ-
 ριος. ἐπεὶ δὲ τοῖς λιμῶσι τῶν τῆς
 ἀγνοίας ὀφθαλμῶν, δυσία τῶν ἀληθῶς
 καὶ δυσθεώρητος ὁ ἠνωμένος ἀρρήτως
 θεὸς τῆς εὐτελείας τῆς φανερῆς σαρκ-
 ος, ἀγνοοῦντες τῆς κρυπτομένης θεο-
 τητος, τοῖς δὲ καθαροῖς πλὴν ἀγνοίας,
 οἷς ἐπεφανήσασκεν σαρκωθεῖσαι θεότης, ἔ-
 δε ἀπίστια ὅλας ἐγέρονται, ἔδδ ἢ τῆς
 χρίσεως ἠπειλήθηται ἀνταπόδοσις. ἢ δὲ
 καὶ τῆς πνεύματος τῆς ἀγίας βλασφη-
 μία ἀφ' ἧς τὸ ὑπάρχει ἀσύγνωστός,
 ἐπεὶ δὲ αὐτῶν τὰ ἔργα φανερῶν, ἀ-
 γνώμονας καὶ ἀχαρίστους ἐλέγχῃ τοὺς
 βλασφημοῦντας. τῆς γὰρ πάντων
 ἐκκοπήσων, καὶ τῆς δαμόνων ἐ-
 λαινοῦντων ἐν τῇ δυνάμει τῆς θεο-
 τητος, ἐν τῷ βεελζεβούλ ταύτας ἡ-
 γεῖται θεοσημείας οἱ ῥογγυταὶ ἰσ-
 δαῖοι ἐσκιοφεντησαν. ταῦτ' οὖν οὐ
 πλὴν βλασφημίας πλὴν καὶ τῆς θείας
 τρανώσεως ὕσεως, ἀσυγχώρητον εἶναι
 ὁ κύριος ἀπεφάνητο.

Τῷ αὐτῷ. ε.

Ὅτι μὲν ἔφη, καὶ τοῦ ἀγίας πνεύ-
 ματος ἢ βλασφημία, δηλοῖ ἐξ αὐ-
 τῆς τῆς τοῦ κυρίου φωνῆς λεγούσης,
 ὅς ἂν εἴποι καὶ τῆς πνεύματος τῆς ἀ-
 γίας, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ. καὶ ὅτι ἢ
 καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀγίας ἐκδικεῖ-
 ται ἢ βλασφημία, σαφές. ὅτι δὲ τῆς
 θείας ἐστὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον οὐσίας,
 τοῦτο οὐ ἠτήσας ραφικῶς τρανωθῆ-
 ναί. ἔξεσί σοι ἀγγηνοῦπι καὶ μικρὸν
 παρελθόντι ἐκ τῆς ἐν χειρὶ τοῦ κυ-
 ρίου φωνῆς καὶ πλὴν λόγῳ εὐρεῖν. Εἰ
 ἐγὼ, φησὶν, ἐν τῷ βεελζεβούλ ἐκ-
 βάλλω τὰ δαμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν
 τῇ ἐκβάλλουσιν; εἰ δὲ πνεύματι θεοῦ
 ἐκβάλλω ταῦτα, ἄρα ἐφθασεν ἐφ'

ἀγγηνοῦπι

herit aduersus Spiritum sanctum, non re-
 mittetur ei, nec in hoc seculo, nec in futu-
 ro: & quid cause sit, quam obrem, cum vna
 sit diuina trinitas, blasphemia aduersus Fi-
 lium minimè plectatur, verùm ea sola, quæ
 Spiritum sanctum incesit. Audi igitur. Qui-
 cunque contumeliosum verbum aduer-
 sus Filium hominis dixerit, non iudicatur,
 inquit Dominus: quoniam ij, quorum mē-
 tis oculi lippunt, Deum arcano atque o-
 mni sermone præstantiori modo cum visi-
 bilis carnis vilitate vnitum ægrè percipere
 & contemplari possunt, quòd videlicet
 abscondita diuinitas ignoretur. Homini-
 bus autem animi puritate præditis, quibus
 incarnata diuinitas apparuit, nec infideli-
 tas animo inest, nec iudicij vltio denuntia-
 tur. At verò cōtumelia aduersus Spiritum
 sanctum cōiecta idcirco venia caret, quo-
 niam ipsa opera in oculis & aspectu posi-
 ta, eos, qui contumeliam inferunt, malli-
 gnitatis & ingratitude conuincunt. Nā
 cum diuinæ naturæ potentia morbi excin-
 derentur, ac dæmones pellerentur, hæc di-
 uina signa in Beelzebub edi Iudæi per ca-
 luminiā affirmabant. Quocirca Dominus
 hanc contumeliam, quæ diuinam essentia
 perspicuè impetebat, omnis veniæ exper-
 tici esse pronunciauit.

Cur blas-
phemia in
spiritum
sanctum
venia
careat.

Mat. 12.

Eidem. 60.

Quòd quædam in Spiritum sanctum blas-
 phemia sit, inquis, ex ipsa Domini voce
 constat, his verbis vtentis, Si quis blasphemum
 verbum aduersus Spiritum sanctum
 dixerit, non remittetur ei. Atque illud ite
 perspicuum est, blasphemiam Spiritui sancto
 illatā vindicari. Quòd autem Spiritus
 sanctus diuinæ naturæ sit, vt tibi dilucidis
 & apertis scripturæ testimoniis declare-
 tur, postulasti. Atqui tibi, si ingenij solertia
 adhibeas, atque ex eo loco, quem manibus
 tenes, aliquanto longius progressus fueris,
 ex Domini vocibus quæstionis huius-
 go, inquit, in Beelzebub eiicio dæmonia,
 filij vestri in quo eiiciunt? Si autem

Mat. 12.

Spiritus
sancti di-
uinitas
asseritur.

Mat. 12.